A DOKUMENTUMOT
ELEKTRONIKUS ALÁÍRÁSSAL LÁTTA EL:
FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK

Fővárosi Törvényszék
Az ügy száma: 105.K.704.241/2021/11.
A felperes: Hátrányos Helyzetű Családok Országos Egyesülete (4466 Tímár, Szabadság út 127.)
A felperes képviselője: dr. Kegye Adél ügyvéd (2053 Herceghalom, Árvalányhaj utca 20.)
Az alperes: Alapvető Jogok Biztosa (1055 Budapest, Falk Miksa utca 9-11.)
Az alperes képviselője: dr. Varga Judit kamarai jogtanácsos
A per tárgya: egyenlő bánásmóddal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása (EBF-AJBH-204-2/2021.)

Í T É L E T

A bíróság az alperes EBF-AJBH-204-2/2021. számú végzését megsemmisíti, és az alperest új eljárásra kötelezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000- (harmincezer) forint perköltséget.

A 30.000- (harmincezer) forint kereseti illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2020. december 16-án panasszal (a továbbiakban. panasz1) fordult az Egyenlő Bánásmód Hatósághoz (a továbbiakban: alperesi jogelőd), annak megállapítása iránt, hogy az Emberi Erőforrások Minisztériuma, a Klebelsberg Központ és a Belügyminisztérium (a továbbiakban: bepanaszolt szervezetek) azzal a magatartásukkal, hogy lehetővé tették, illetve azzal a mulasztásukkal, hogy nem akadályozták meg, hogy 2020/2021-es tanévtől kezdődően iskolaőr (túlnyomó részben) kizárólag vagy többségében roma gyerekeket oktató általános iskolákban működjön, az ilyen iskolában tanuló roma gyerekekkel szemben közvetett hátrányos megkülönböztetést tanúsítottak, illetve ennek közvetlen veszélye áll fenn. Kérte emiatt az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 9. §, 10. § (1) bekezdés, a 8. § e) pont, valamint 17/A § (1) bekezdés a)-b) pontok rendelkezéseire utalva a bepanaszolt szervezetek kötelezését a jogsértő magatartás megszüntetésére, az iskolaőrök azonnali visszahívására; valamint kérte azok eltiltását a jövőben attól, hogy iskolaőr foglalkoztatását lehetővé tegyék; illetve kérte azt is, hogy a bepanaszolt szervezeteket az iskolai bántalmazás visszaszorítása érdekében akcióterv kidolgozására kötelezzék. Előadta, hogy az iskolaőrség bevezetését kifejezetten a roma gyerekek viselkedésével indokolták, majd túlnyomórészt olyan intézményekben vezették be, ahová roma gyermekek járnak. Mindezek alapján az iskolaőrség program egyértelműen a roma gyerekeket hozza hátrányos helyzetbe.

[2] Az alperes az EBF-AJBH-24-2/2021. számú végzésével (a továbbiakban: végzés1) a panasz1-et visszautasította. Indokolásában hivatkozott az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 46. § (1) bekezdés a) pontjára; az Ebktv. 14. § (1) bekezdés a) pontjára, 19. § (1) bekezdésére.

[3] Megállapította, hogy az iskolaőrséget a Nemzeti Köznevelésről szóló 2011. évi CXC. törvény (a továbbiakban: Nktv.) 1. § (4) bekezdése, valamint a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 10/A, B, C §-ok szabályozzák, és a felperes lényegében az iskolaőrség törvény által létrehozott és szabályozott intézményét kifogásolja, vagyis a kérelem érdemi vizsgálata valójában a jogszabály felülvizsgálatát jelentené. A felperes a kérelmében amellett érvel, hogy az iskolaőrség valamennyi tanulóra nézve hátrányos, valamennyi tanulóban félelmet kelt. Hangsúlyozta, hogy az iskolaőr adott nevelési oktatási intézményben való működése különben sem lenne hátrányként vizsgálható, illetve értékelhető, ugyanis nem állapíthatja meg, hogy egy törvények által létrehozott és szabályozott intézmény az érintettek számára ab ovo hátrányos, jogszerűtlen, ugyanakkor ennek megállapítása mintegy előfeltételként elengedhetetlen lenne a roma gyerekeket érintő közvetett hátrány, megkülönböztetés vizsgálatához. Mindezek miatt az Ebktv. 14. § (3) bekezdése figyelembevételével a kérelem elintézésére nincsen hatásköre.

[4] A felperes a végzés ellen nem terjesztett elő keresetet, azonban 2021. április 12-i kérelmében a bepanaszolt szervezetekkel szemben újabb panaszt terjesztett elő (a továbbiakban: panasz2), amelyet a panasz1-hez hasonlóan az Ebktv. 9. §, 10. § (1) bekezdés és 8. § e) pontja alapján nyújtott be. Ebben a panasz1 tartamán túlmenően kérte annak megállapítását, hogy a bepanaszolt szervezetek a korábbi panaszban rögzített magatartásokkal az olyan iskolákban, amelyek kizárólag vagy többségében roma gyerekeket oktatnak, az ilyen iskolákban tanuló roma gyerekekkel szemben nemzeti hovatartozásukkal összefüggésben megalázó, megszégyenítő környezetet alakítottak ki, zaklatást tanúsítottak. Kiemelte, hogy zömében olyan iskolák kaptak iskolaőrt, amelyekben a roma tanulók vannak többségben, és amelyek valószínűsíthetően egyúttal megvalósítják az ott tanuló roma gyermekek jogellenes elkülönítését is. Az iskolaőrség bevezetése lényegében legitimálja a szegregációt, már az intézmény létrehozása indokaként is megjelent az az okfejtés, hogy a roma gyerekek erőszakos viselkedése váltja ki a nem roma lakosság menekülését ezekből az iskolákból, ami a szegregáció kialakulásához vezet.

Az alperes végzése

[5] Az alperes a jelen perben támadott EBF-AJBH-204-2/2021. számú végzésével (a továbbiakban: végzés2) a kérelmet visszautasította, utalva arra, hogy a panasz1-et ugyancsak visszautasította. Az Ákr. 46. § (1) bekezdés a) - b) pontjaiban foglaltakra hivatkozva rámutatott, hogy a két panasz tartalma megegyezik: a felperes a „kérelem” alcím alatt saját maga foglalta össze kérelmének lényegét, e tekintetben a panasz2-ben (csupán nem lényegi eltérésektől eltekintve) szó szerint átveszi a panasz1 azonos alcíme alatti előadást. A különbséget az jelenti, hogy a panasz2-ben a mindkét kérelemben hivatkozott Ebktv. 10. § (1) bekezdésére figyelemmel nevesíti, hogy a zaklatás vizsgálatát is kéri az alperestől. E körben ugyanakkor újdonságot nem adott elő, mivel a közvetett hátrányos megkülönböztetés vizsgálata körében panaszoltakat kérte zaklatásként is értékelni. Mivel a panasz2 és a panasz1 ugyanazon jog érvényesítésére irányult, azt korábban már elbírálta, a kérelem tartalma, valamint az irányadó jogi szabályozás pedig nem változott. Ezért a kérelmet, mint ítélt dolgot az Ákr. 46. § (1) bekezdés b) pontja alapján visszautasította, hangsúlyozva, hogy a végzés1-ben kifejtett indokokra tekintettel az Ákr. 46. § (1) bekezdés a) pontja szerinti visszautasítási ok is fennáll, mivel a kérelem vizsgálatára az Ebktv. 14. § (3) bekezdés figyelembevételével

hatáskörrel nem rendelkezik.

A kereset, a védirat

[6] A felperes az alperes végzése ellen benyújtott keresetében annak megsemmisítését és az alperes új eljárásra történő kötelezését kérte, perköltségének megítélése mellett. Utalt arra, hogy a panaszokat közérdekű igényérvényesítőként terjesztette elő. Álláspontja szerint az alperes jogszerűtlenül hivatkozott az Ákr. 46. § (1) bekezdés b) pontjára, mivel a kérelem benyújtásakor a jogszabályi rendelkezés szerinti négy konjunktív feltétel közül - a változatlan jogszabályi háttér kivételével - három nem teljesült. Állította, hogy az újabb panaszt nem teljesen ugyanazon jog érvényesítése iránt nyújtotta be, abban a közvetett hátrányos megkülönböztetés mellett kifejezetten hivatkozott az Ebktv. 10. § (1) bekezdés szerinti zaklatásra, amely nem jelent meg a korábbiban. A panasz2 48. bekezdésében egyértelműen külön kezelte a közvetett hátrányos megkülönböztetés és a zaklatás tényállását, a panasz1-től eltérő jogi érveket mutatott be. A két panaszban tehát lényegi különbség, hogy nem teljesen ugyanaz a jogcím, az érvényesíteni kívánt jog.

[7] Az alperes a kérelmet érdemben még nem bírálta el. Az Ákr. 46. § (1) bekezdés b) pontja kifejezetten érdemi döntést említ, az Ákr. 80. § (1) bekezdés pedig az ügy érdemében hozott döntéseket határozati formához köti. A két panasz nem azonos tartalmú, az utóbb előterjesztett nem tartalmazott már olyan érvelést, miszerint az iskolaőrség általánosságban hátrányos vagy jogsértő lenne minden gyermek számára, vagyis nem az iskolaőrség mint jogintézmény általánosságban történő elítélésére irányul, hanem azt az eljárást ítéli diszkriminatívnak, amelynek eredményeként az iskolaőrt fogadó intézményeket kiválasztották. Mivel a panasz2-ben a zaklatás megállapítása önálló kérelemként jelent meg, az a panasz1-hez képest a jogkövetkezmények esetében is módosult, valamint a tényállást is kiegészítette, így a két panasz semmiképp sem tekinthető azonosnak.

[8] Az alperes hatáskörével összefüggésben rámutatott arra, hogy az Ákr. 46. § (1) bekezdés b) pontja szerinti visszautasítási okon túl elvileg nem is lett volna lehetősége az alperesnek további elutasítási jog megjelölésére, ugyanakkor a hatáskör hiányára vonatkozó alperesi érvelés is alaptalan, mivel az alperes hatáskörét az Ebktv. határozza meg. A panaszból egyértelműen megállapítható volt a sérelmezett magatartás, ami miatt azt benyújtotta. A panasz2-ből egyértelmű, hogy nem az diszkriminatív, hogy jogszabályt fogadtak el az iskolaőrség felállításáról, hanem az az eljárás, amelyek következtében nem minden, hanem csak egyes iskolákba vezényelték ki az őröket, így egy jogintézmény gyakorlati alkalmazását kifogásolja, amelynek vizsgálata az alperes hatáskörébe tartozik. Az alperesi jogelőd előtt folyamatban volt eljárásra hivatkozva kiemelte, hogy az alperesi jogelőd már számos hasonló eljárásban megállapította a hatáskörét.

[9] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint nem sérti a kérelem visszautasítása az Ebktv. és az Ákr. felperes által felhívott rendelkezéseit, az anyagi jogsértésre vonatkozó felperesi hivatkozások tévesek, mivel a támadott végzés anyagi jogi hivatkozást nem is tartalmaz. A felperes szerint a támadott végzéssel visszautasított kérelem „nem teljesen” ugyanazon jog érvényesítésére irányult, ugyanakkor a felperes ugyanazt a jogot kívánta érvényesíteni, mint azt a korábbi panaszában. Az „ügy”, a kérelemben foglalt tényállás ugyanaz volt: iskolaőrök túlnyomó részben olyan általános iskolákban működnek, ahol kizárólag vagy többségben roma gyermekeket oktatnak, és ugyanaz volt a jogsértéssel érintett három bepanaszolt szervezet is. Az érvényesítendő jog azonosságának megállapíthatóságához jelen ügyben a kérelemben foglalt tényállás, és az egyenlő bánásmód követelményének sérelmére hivatkozás elegendő, egyebekben a felhívott jogszabályhelyek mindkét panaszban megegyeztek. A felperes mindössze annak hangsúlyán változtatott, hogy a

panasz1-ben a zaklatást definiáló jogszabályhelyet csak megjelölte, míg a panasz 2-ben szövegszerűen ki is fejtette azt, a közvetett hátrányos megkülönböztetés megállapítására vonatkozó kérelem mellett. Nézete szerint nem életszerű a felperes azon hivatkozása, miszerint a korábbi kérelemben a zaklatás tényállására vonatkozó jogszabályhelyet csak tévedésből jelölte meg, és nem alapos az érdemi elbírálásra vonatkozó hivatkozás sem. A korábbi kérelem tárgyában hozott döntésben a hatáskörének hiányát állapította meg, amin nem változtatott a panasz2 benyújtása sem, az adott kérdést már egyszer érdemben elbírálta.

[10] Rögzítette, hogy az eredeti visszautasítási okra is hivatkozott a végzésében, mivel a felperes továbbra is az iskolaőrség puszta létét tekinti hátránynak. A felperes ugyan hangsúlyozta, hogy a panasz2-ben már nem állította, hogy minden gyermek esetében jogsértő és hátrányos az iskolaőrség, ennek ellenére a kérelme 8-9. oldalán továbbra is ezt adta elő, mindkét kérelemben gyakorlatilag ugyanabból az alapvetésből indult ki, és érvrendszerét arra építette, hogy az iskolaőrség törvény által létrehozott intézménye hátrányt jelent az iskola tanulói számára. Ugyanakkor az alperes nem tett olyan megállapítást az Ebktv. 14. § (3) bekezdése alapján, amely ebből indul ki. Mindkét kérelmet lényegileg azonos tartalmúnak tekintette, azok ugyanis nem különböznek, annak ellenére, hogy a felperes panasz 2-t néhol kiegészítette, egyes részeket pedig elhagyott, módosított. Mindezek alapján a törvény által létrehozott iskolaőrség léte a jogszabály felülvizsgálata nélkül hátránynak nem tekinthető, ezért ennek megállapítására nincs hatásköre. A felperes által hivatkozott korábbi üggyel analógia a nézete szerint nem vonható.

A bíróság döntése és annak jogi indokai

[11] A kereset alapos.

[12] A bíróság az alperes közigazgatási cselekményének jogszerűségét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (1)-(2) bekezdései szerint, a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján, a Kp. 2. § (4) bekezdés figyelembevételével, a kereseti kérelem korlátai között vizsgálta felül. A közigazgatási jogvita tárgya a Kp. 4. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pontja alkalmazásában az alperes keresettel támadott döntésének, mint közigazgatási cselekménynek a jogszerűsége. A jogvita elbírálásához szükséges tények feltárása, az alátámasztásukra szolgáló adatok és bizonyítékok rendelkezésre bocsátása – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a feleket terhelte.

[13] A bíróság az ügyet a Kp. 124. § (5) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[14] A bíróságnak a fentiek szerint abban a kérdésben kellett döntenie, hogy az alperes a reá irányadó eljárásjogi jogszabályok betartásával hozta-e meg a végzését, és jogszerűen utasította-e vissza a felperes kérelmét. Jelen esetben a felperes anyagi- és eljárásjogi jogszabálysértésekre is hivatkozott, ezért mindenek előtt a felperes által felhívott eljárásjogi jogszabálysértések körében vizsgálta meg a bíróság az alperes határozatát. Eljárásjogi jogszabálysértés miatt a végzés akkor helyezhető hatályon kívül, ha az az ügy érdemére is kihatónak, jelentősnek minősül. Ha azonban ez megállapítható, akkor az anyagi jogi jogszabálysértéseket a bíróságnak vizsgálnia nem kell.

[15] Az alapvető jogok biztosáról szóló 2011. évi CXI. törvény (a továbbiakban: Ajbtv.) 2. § (8) bekezdése szerint az alapvető jogok biztosa ellátja az Ebktv.-ben meghatározott feladatokat.

[16] Az Ebktv. 13. § (1) bekezdése kimondja, hogy az alapvető jogok biztosa közigazgatási hatósági eljárás keretében jár el az e törvényben meghatározott ügyekben. Az Ebktv. 14. §-a részletezi az alapvető jogok biztosának az egyenlő bánásmód követelményének érvényesítésével kapcsolatos eljárásainak az egyes szabályait, ugyanezen szakasz (3) bekezdése pedig kimondja, hogy a hatóság nem vizsgálhatja az Országgyűlés, a köztársasági

elnök, az Alkotmánybíróság, az Állami Számvevőszék, valamint a bíróságok és az ügyészség közhatalmi döntéseit és intézkedéseit.

[17] Az Ákr. 46. § (1) bekezdésének a) pontja értelmében, hogy hatóság a kérelmet visszautasítja, ha az eljárás megindításának jogszabályban meghatározott feltétele hiányzik, és e törvény ahhoz más jogkövetkezményt nem fűz, ugyanezen rendelkezés b) pontja szerint pedig az ugyanazon jog érvényesítésére irányuló kérelmet a bíróság vagy a hatóság érdemben már elbírálta, és a kérelem tartalma, valamint az irányadó jogi szabályozás nem változott.

[18] Az Ákr. 80. § (1) bekezdése szerint a döntés határozat vagy végzés. A hatóság - a (4) bekezdésben meghatározott kivétellel - az ügy érdemében határozatot hoz, az eljárás során hozott egyéb döntések végzések.

[19] Ahogyan az az Ákr. Kommentárjában olvasható, a 46. § (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott visszautasítási ok esetében a jogszabály nyitott tényállást rögzít, azaz e rendelkezés alapján többféle külön jogszabályi feltétel alapozhatja meg a visszautasítást. Így például abban az esetben, ha a hatóságnak nincsen hatásköre az eljárásra, eljárásjogi akadály folytán nem járhat el érdemben a hatóság, tehát vissza kell utasítania az ügyfél kérelmét. Ezzel szemben a b) pontban foglalt visszautasítási ok jogszabályi feltételeit konkrétan meghatározta a jogalkotó: ezen pont alapján abban az esetben lehet a kérelmet visszautasítani, ha az ugyanazon jog érvényesítésére irányul, ami már korábban is felmerült, érdemben már elbírálta a hatóság és a kérelem konkrét tartalma nem változott, illetve az irányadó jogszabályi környezet sem változott az előző kérelem óta. Ebben az esetben tehát lényeges és elengedhetetlen feltétel a korábban már elbírált ügy, azaz, hogy legyen olyan, az ügy érdemében született korábbi döntés, amely végleges, és rendes jogorvoslattal nem támadható, ekként fennálljon az ügyazonosság a korábbi, illetve a megindítani kívánt eljárás között. A bírói gyakorlat az ügyazonosságot szigorúan értelmezve megkívánja a négy jogszabályi feltétel maradéktalan együttes fennállását.

[20] Jelen esetben a támadott alperesi végzés – amellyel az alperes másodízben utasította vissza a felperes panaszát – elsőként felhívta az Ákr. 46. § (1) bekezdésének b) pontját, utalva arra, hogy az ügyazonosság fennáll a panasz1 alapján indult eljárás és a panasz2 alapján indult eljárás között, ekként ítélt dolognak minősül a felperes kérelme. A bíróság rögzíti, hogy a fentebb kifejtettek alapján egyértelműen megállapítható, miszerint a panasz2 esetében nem áll fenn ügyazonosság a panasz1 alapján indult eljárással. Nem született ugyanis az ügyben érdemi döntés sem az alperes, sem más hatóság, sem a bíróság részéről, a felmerült eldöntendő kérdésben – az Ákr. rendelkezésének megfelelően, helyesen – végzés formában visszautasításra került a felperes panasza, a visszautasítás pedig az Ákr. rendelkezései és a következetes bírói gyakorlat alapján nem minősül az ügy érdemében hozott döntésnek.

[21] Kiemeli továbbá a bíróság, hogy bár a jogsértés körében a felperes a panasz1-ben és a panasz2-ben is azonos jogszabályi hátteret – így az Ebktv. 9. §-át, 10. § (1) bekezdését és 8. § e) pontját – jelölte meg, ám a panasz1-ben nem, csak a panasz2-ben kérte kifejezetten az Ebktv. 10. § (1) bekezdésében foglalt zaklatás tényállásának a megállapítását. Erre tekintettel tehát nem állítható, hogy a kérelem konkrét tartalma ne változott volna, ám ezen összehasonlítás elvégzése szükségtelen volt az alperes részéről, tekintettel arra, hogy a hatáskör hiányának a megállapítása nem minősül az ügy érdemében hozott döntésnek. Mindezekre tekintettel az alperes a felperesi panaszt az Ákr. 46. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem utasíthatta volna vissza.

[22] A végzés a továbbiakban utal az Ákr. 46. § (1) bekezdésének a) pontjára is, miszerint e jogszabályi rendelkezésre figyelemmel is vissza kellett utasítani a felperes panaszát, tekintettel arra, hogy az Ebktv. 14. § (3) bekezdése értelmében a hatóság nem rendelkezik

hatáskörrel az Országgyűlés közhatalmi döntéseinek és intézkedésinek, így a jogszabályoknak, törvényeknek a felülvizsgálatára. Ennek kapcsán a bíróság a következőkre mutat rá. A felek által nem vitatott tény, hogy amennyiben hatáskör hiányában adott hatóság felhatalmazottsága hiányzik egy döntés meghozatalához, abban az esetben a jogszabály erejénél fogva nem járhat el, nem hozhat döntést az ügyfél kérelméről, azt érdemi vizsgálat nélkül vissza kell utasítania. A hatáskör hiányát hivatalból figyelembe kell vennie a hatóságnak. Jelen esetben az alperes érvelése szerint a felperesi panasz érdemi vizsgálata lényegében két jogszabály, az iskolaőrséget létrehozó és szabályozó Nktv. és Rtv. rendelkezéseinek a felülvizsgálatát jelentené, erre pedig nincsen hatásköre az Ebktv. 14. § (3) bekezdése alapján. Helyesen érvel alperes azzal, hogy nincsen hatásköre egy jogszabály általános felülvizsgálatára, egy adott norma absztrakt vizsgálatát nem végezheti el. Azonban a felperes kérelme nem arra irányult, hogy az alperesi hatóság absztrakt normakontrollt gyakoroljon az iskolaőrséget létrehozó és szabályozó törvények felett, hanem éppenhogy annak konkrét megvalósulását, gyakorlatban való érvényesülését érintően fogalmazta meg panaszát, hiszen annak módját kifogásolta, hogy hogyan, milyen tanulói összetétel mellett kerülnek kiválasztásra azon iskolák, amelyekben felállításra kerülnek e szervezetek. Ennek vizsgálata pedig – figyelemmel a jogállamiság alapvető kritériumaira, illetve az egyenlő bánásmód követelményének közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetéssel, zaklatással, szegregációval és megtorlással megvalósuló lehetséges sérelmére – az alperes feladat- és hatáskörébe tartozik. Mindezekre figyelemmel nem utasíthatta volna vissza jogszerűen az alperes a felperes panaszát a hatáskörének hiányára hivatkozva sem.

[23] Tekintettel arra, hogy a keresetben felhozott eljárásjogi jogsértéseket a bíróság megalapozottnak, és az ügy érdemére kiható erejűnek találta, ezért az anyagi jogi kereseti érvek vonatkozásában tovább vizsgálódnia, és a feleknek az ügy érdemére vonatkozóan tett nyilatkozatait értékelnie nem kellett.

[24] A fentiek alapján a bíróság az alperes végzését a Kp. 89. § (1) bekezdés b) pontja alapján megsemmisítette, és az alperest új eljárásra kötelezte.

[25] Az új eljárás során az alperesnek érdemben vizsgálnia kell a panasz2-ben előadottakat, különös tekintettel az iskolaőrség felállításának konkrét gyakorlatára, és a jogszabály esetleges diszkriminatív alkalmazására vonatkozóan.

[26] A bíróság a Pp. 83 § (1) bekezdése alapján a pervesztes alperest kötelezte a felperes perköltségének viselésére, amelynek mértékét - a költségjegyzékről szóló 31/2017. (XII.27.) IM rendelet szerinti költségjegyzék nyomtatvány hiányában - a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2)-(6) bekezdései alapján állapította meg, figyelemmel a kereset terjedelmére és munkaigényességére, valamint arra is, hogy a perben tárgyalás tartására nem került sor.

[27] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontja alapján feljegyzett Itv. 45/A. § (1) bekezdése szerinti kereseti illeték az alperes az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított személyes illetékmentessége folytán az állam terhén marad.

[28] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (2) bekezdése kizárja.

Záró rész

Budapest, 2021. november 9.

dr. Barsi-Fodor Bea s.k. a tanács elnöke	dr. Nagy Péter s.k. előadó bíró	dr. Huber Gábor s.k. bíró